

La línia que em travessa

baixa del meu cervell gairebé recta
-quina química arcana la sustenta?-.
Es bifurca i creua el centre dels meus ulls
per després tornar a fer-se'n una
seguint, disciplinada, el seu camí.
Em forada la gola, el melic, l'úter i el sexe,
on va deixant empremta sa presència.
I de nou es trenca en dos meitats,
repartint el seu pes acomodat
dins el vague equilibri dels meus peus.
La línia, persistent, de nou una només,
toca terra i se'n va, regalant-li al meu cor
una embogida cavalcada.

Gràcia Jiménez Tirado

La línia que em travessa, Vincle Editorial